

„Zpráva o vzniku Knihorosta obecného“

V roce 2054 dostal tehdy známý vědec Myšpulín Květinka, když podepisoval svoji novou knihu, zvláštní nápad... „Ehm, hm... Myšpulín Květinka... Květinka drží v ruce knihu...“, uvědomil si. „No, to bylo, kdyby existovala květina a kniha zároveň! Každý by si mohl vypěstovat tolik knih, tolik pokračování příběhů, tolik nových objevů a příroda by sama nejlépe věděla, co lidstvo právě potřebuje a co mu má v knihách sdělit za poselství! Knihy nás přece doprovázejí od narození, rosteme s nimi, tak proč by také kniha nemohla růst s námi lidmi!“ Nadšen svým nápadem usilovně přemýšlel, až dospěl k závěru, že má před sebou velký úkol. Kniha, knížek, časopisů, novin a všech možných tiskovin bývalo tolik druhů. Lišily se tvarem, velikostí, váhou, ale hlavně obsahem! Je tolik námětů a témat, o kterých se v nich píše! A hlavně byly tak krásné, lidé si jich vážili a starali se o ně. Teď už jsou jen jako vzácné exponáty ve školách a muzeích. Děti vlastně znají jen čtečky a pomalu už ani neví, jak taková kniha vypadá, jak voní papírem, lepidlem a tiskařskou barvou. Myšpulín Květinka byl zkrátka génius! Vždyť kniha se květině svými vlastnostmi hodně podobá! „Zkřížím vždy literární druh podle povahy rostliny. Poezie by se třeba mohla volně popínat na barevně kvetoucí a krásně vonící růži. Knížky pro děti musí růst při zemi, aby na ně děti dosáhly! A musí být hodně barevné a voňavé! A taky odolné a ne moc náročné na pěstování, aby se děti o ně uměly starat, i když jsou ještě malé,“ uvažoval.

Myšpulína nápad tak nadchl, že cestou ze své autogramiády si to s hlavou plnou myšlenek namířil rovnou do laboratoře. „Jak to jen udělat, aby rostliny měly místo zelených listů listy papírové a ještě k tomu s natištěnými písmeny. A co květiny kvetoucí? V každém poupěti by se skrývala jedna knížka! Každý kvítek má přeci spoustu okvětních lístků, tak jako kniha stránek!“ Myšpulín už nevnímal nic jiného, než svůj převratný vědecký plán. Když přišel do laboratoře, sestavil z baněk, zkumavek a dalších přístrojů zvláštní zařízení a začal dělat pokusy se semínky a různými chemickými látkami a lektvary. „Mohl bych zkřížit moji oblíbenou lilii s nějakým keříkem, který by pak těžké květy unesl!“ přemýšlel o totiž právě o románech pro ženy. „Možná kdybych přidal do zeminy pár stránek novin nebo odborného časopisu, měla by rostlinka tu správnou živnou půdu.“ Bylo prostě jasné, že každý exemplář bude potřebovat speciální péči i podmínky pro správný růst. Po několika dnech opouštěl laboratoř, kde sestrojil skleníkový urychlovač klíčení semínek v zemitopapírové peřince. Cestou domů přemýšlel, jak vyřeší jediný problém, a to vlhkost. Rostlinkám prospívá, ale knížkám škodí. Když by se však staly knížky proti vlhkosti odolné, byl by to převratný objev i pro jejich další uchovávání!

Po několika dnech už Myšpulín hořel netrpělivostí, jestli už se v jeho laboratoři konečně objeví alespoň náznak rodícího se života jeho nápadu. Po dvou týdnech se konečně dočkal. Jedno ze semínek vystrčilo malý zelený lístek. Jelikož bylo v urychlovači, hned další den se ukázal druhý a brzy třetí. Byly zelené, ale tím jak rostly a zvětšovaly se, začaly listy postupně blednout a objevovala se na nich malá písmenka a na některých dokonce i obrázky. Z dalších semínek vyklíčily rostliny, na nichž vyrašila poupata, která se rozvinula v celé romány. Na dřevitých bylinách vykvétaly naučné encyklopedie. Čím více bude květů, tím více se urodí svazků. Zalévání jim neškodilo, jen se nesměly rosit nebo postavit do deště. Byl to hotový zázrak!

Myšpulín se radoval, že to byl největší a nejužitečnější čin jeho vědeckého výzkumu. „Dokázal jsem vypěstovat Knihorosta obecného“, jak svoji rostlinku nazval. „A dokonce se spoustou poddruhů! Lidé si budou moci skutečně pěstovat svou moudrost, starat se o ni a čím více je to bude bavit, tím více druhů se vyvine. Stanou se pěstители moudrosti přírody a lidského vědění! Dokázal jsem to!!!“